

JARNÍ BOJOVKA ANEB O POKLAD VELIKONOČNÍHO ZAJÍČKA

Dnes tu pro Vás máme něco speciálního, a to především pro rodiče aktivnějších a zvědavějších dětí, kteří potřebují své ratolesti nějak kreativně a originálně zabavit a nevdají jim se do společné aktivity ponořit až po zaječí uši. „Zaječí“ píšeme záměrně, protože základem jarní bojové hry, kterou si můžeme s dětmi zahrát v pohodlí domova a nahradit jí jak klasickou koledu, tak západní verzi pomlázky v podobě hledání schovaných vajíček a sladkostí, je právě jeden takový velikonoční zajíček. A s ním, jak doufáme, i spousta legrace a na konci sladká odměna v podobě zajíčkovy velikonočního pokladu. A jako bonus si můžete všechny černobílé součásti hry i přiložené omalovánky s vašimi dětmi krásně vybarvit a vyzdobit dle své fantazie. Nestojí to za trochu námahy?

Věříme, že ano a že si vy i vaše ratolesti hraní pořádně užijete a současně si během něj s dětmi procvičíte čtení s porozuměním a možná i kapku potrápíte jejich mozkové závitky a povzbudíte jejich fantazii i logické myšlení. Tak jdeme na to! Ale **POZOR!** Následující řádky by rozhodně neměli číst ti, kdo se chystají hru hrát, protože by přišli o všechnu legraci. Tento návod je určený pouze organizátorovi celé hry, který bude vše připravovat a v průběhu hraní dohlížet na pravidla.

Příprava a návod na hru

PŘÍPRAVA HRY: Nejprve je třeba za nepřítomnosti dětí vytisknout a vyrobit kartičky s písmenky a obrázky ptáků. Tyto kartičky s obrázky ptáků vytvoříme tak, že je vystříháme a slepíme rubem k sobě vždy 1 obrázek se jménem ptáka a 1 obrázek s básničkou označený stejným motivem (popřípadě stačí tyto dva obrázky vystříhnout najednou a přeložit-nachází se v souboru vždy pod sebou). Kartičky s písmenky stačí vystříhnout. V dalším kroku rozložíme kartičky s obrázky ptáků a básněmi obrázkem nahoru na stůl, konferenční stůl či koberec a kartičky s písmenky tvořícími heslo k pokladu tajně poschováváme po bytě a to takto:

- Zajíc (písmeno J) - pod pohovku, nebo gauč (případně křeslo) v obývacím pokoji
- Slepice (písmeno A) - do ledničky či mrazáku, nebo někam do jejich blízkosti
- Husa (písmeno R) – do dětské postele (pokud spí s vámi, tak do vaší)
- Kachna (písmeno N) - do koupelny (umyvadlo/sprcha/vana) nebo do kuchyně do dřezu
- Holub (písmeno Í) – do poštovní schránky nebo kamkoliv, kam dáváte poštu
- Krocán (písmeno S) – kamkoliv, kam schováte mobil a při hledání ho prozvoníte
- Labuť (písmeno V) – k jakémukoliv zrcadlu
- Čáp (písmeno Á) – do dětského pokoje k hračkám, nebo tam, kde si dítě nejvíc hrává
- Křepelka (písmeno T) – do kuchyně (ideálně někam k VYPNUTÉMU! sporáku)
- Drozd (písmeno K) – někam k televizi, nebo monitoru, kde se dítě dívá na TV a filmy
- Kukačka (písmeno Y) – do VYPNUTÉ! pračky, nebo někam do její blízkosti

Jako poslední schováme cílový poklad (sladkosti/kraslice/dárek/výslužku) a to tak, aby na něj děti nemohly náhodou narazit (možné je i požádat někoho dalšího, aby ho schoval na domluveném místě teprve až dohledají všechna písmenka).

TIP: V případě, že chcete hru udělat atraktivnější a lépe jí nahradit chybějící koledování, můžete kromě kartiček s písmenky na příslušná místa schovat i nějakou tu dobrůtku, nebo drobný dáreček. A pokud ji chcete ztížit či prodloužit, můžete místo kartiček s písmenky schovat na příslušná místa nějaké úkoly (použít na ně můžete prázdné karty), které budou děti muset splnit, aby od vás mohly kartičky obdržet. Dle možností a osobního zájmu můžete volit úkoly čistě praktické (např. pomoci umýt nádobí, uklidit si pokoj, vynést odpadky, atd), pohybové (dřepy, kliky, poskoky snožmo, apod), vědomostní (otázky na učivo, matematické příklady, slovní úlohy, cvičení z jazyka apod) nebo zábavné (různé kvízy, hádanky, tajenky apod.). Stejně tak lze nějaký úkol zařadit i na závěr před, či po sdělení hesla k pokladu (k jeho zapsání lze použít připravenou kartičku).

NÁVOD NA SAMOTNÉ HRANÍ: Pokud máme vše pečlivě připravené, můžeme se pustit do hry. Základem samotné hry je naše autorská pohádka „O Pyšném Velikonočním Zajíčkoví“, kterou je třeba dětem v klidu přečíst (starší je možné, a dokonce vhodné do četby zapojit). Ideální je zařadit ji na program třeba během odpolední siesty, nebo podobného klidového okamžiku. Poté dětem vysvětlíme, že nyní si zahrajeme bojovou hru na jejímž konci na ně čeká poklad a že jejich úkolem je sestavit heslo, které jim k němu odemkne cestu. Dosáhnou toho tak, že půjdou po stopách zajíčka Ušáčka z přečtené pohádky a navštíví všechny ptáky přesně ve stejném pořadí, jako on (musí si zapamatovat, co jste jim četli-případně můžete trochu radit, nebo jim pohádku vytisknout a nechat je v ní samostatně hledat), rozluští jejich hádanku a

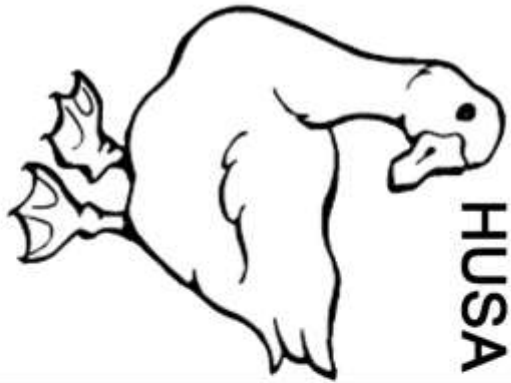
podle ní naleznou příslušné písmenko z hesla (případně ještě splní úkol, viz TIP na předešlé stránce).

Pak jim ukážete rozložené kartičky a jako první jim dáte do ruky kartu se zajíčkem. Děti si musí přečíst rýmovanou hádanku na druhé straně karty, a podle ní pak postupovat dál, dokud nebudou mít první písmeno. Další pak bude úplně stejným způsobem figurovat karta se slepičkou, dále s husou, kachnou atd. (viz pohádka i seznam na předešlé stránce). Ve výsledku děti navštíví všech jedenáct stanovišť a z nasbíraných písmen sestaví heslo „JARNÍ SVÁTKY“. To vám přijdou pošeptat a vy jim prozradíte cestu k pokladu, na kterém si pak určitě společně pochutnáte. A je to! Tak na co čekáte? Pusťte se do hraní!

USKRŠ:
BOJANKA
www.bontontv.com

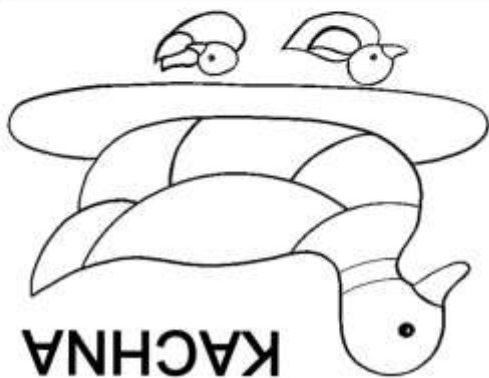

Pomůcky na hru

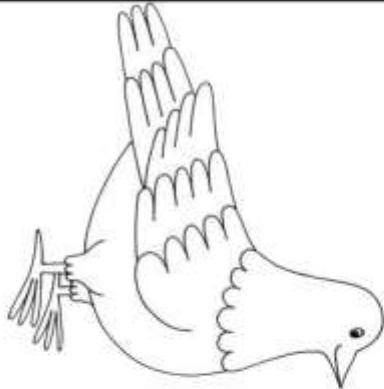
HUSA

Hledej
mého peří
skryš,
bývá tam,
kde tak rád
spíš...

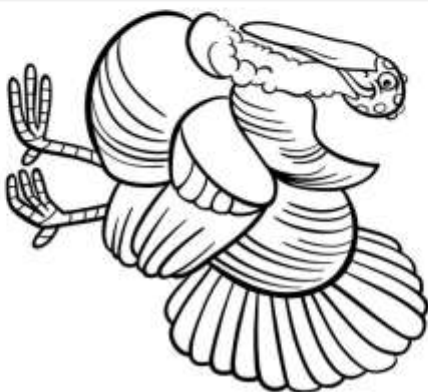
KACHNA

V rybníčku
se cachtat
budu,
mrkni tam,
kde máte
vodu...

HOLUB

Zprávy
nosím,
to se mám,
kampak
dávaj poštu
vám?

KROCAN

Hudry, hudry,
dělám hluk,
slyšíš odkud
zní ten zvuk?

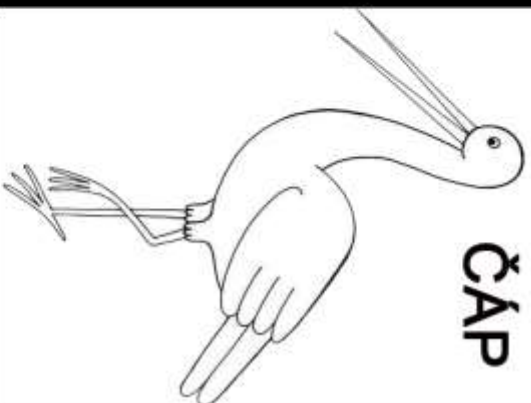
LABUŤ

**Nejkrásnější
pták prý
jsem,
v hladině se
vzhlížím
jen...**

ČÁP

**Děti nosím,
mám je
rád,
pojď,
půjdem si k
tobě hrát...**

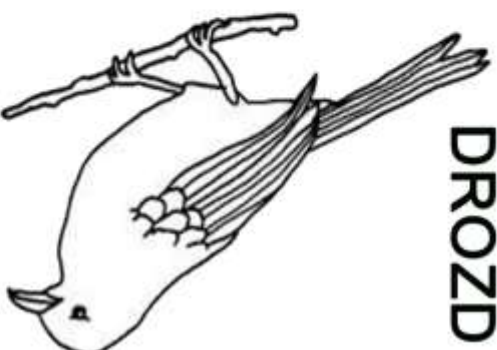
KŘEPELKA

**Kuchař si
mých vajec
váží,
nahlédni
tam, kde se
vaří...**

DROZD

**Superstar to
můj cíl je,
tam kde běží
koukni se....**

KUKAČKA

Kuku, kuku,
to je hluk,
zní to jako
pračky
zvuk...

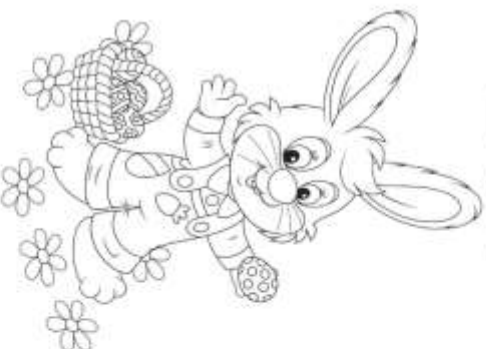
SLEPICE

Vajíčka co
vám mám
dávat,
v chladu maj
se uchová-
vat...

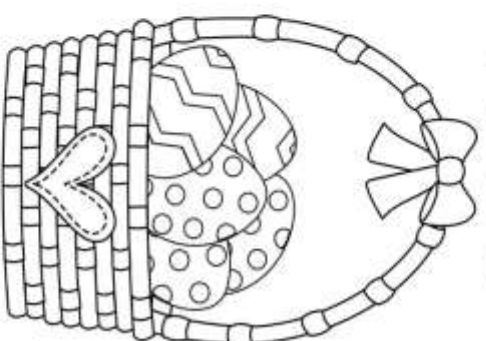
ZAJÍC

Začni tam,
kde lenošíš,
pod pohovk-
ou mám
svou skrýš...

POKLAD

í

ú

s

A

V

R

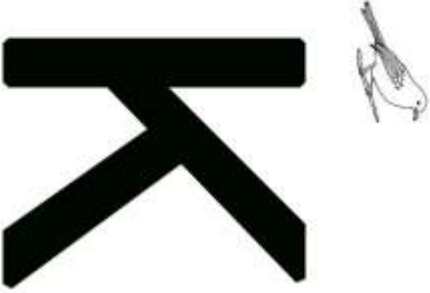
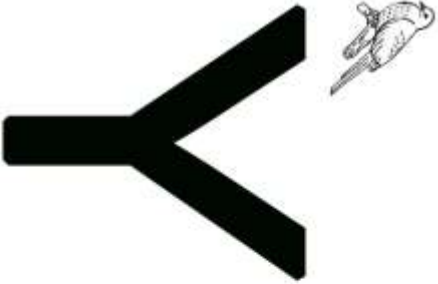

á

N

Herní pohádka „O Pyšném Velikonočním Zajíčkoví“

Za devatero horami a devatero řekami, v jedné pohádkové zemi, kde si lidé a zvířátka navzájem pomáhali, stála útulná slepičí farma. Slepičky, které v ní žily dávaly vajíčka po celý rok, ale nejméně práce měly vždy těsně před Velikonočními svátky. Tehdy si k nim totiž pro vejce nechodili jen běžní zákazníci, ale také Velikonoční Zajíčci, kteří každé vajíčko pečlivě nabarvili a na Velikonoční pondělí časně ráno, pak roznášeli kraslice všem hospodyňkám v okolí, aby si je k nim mohly děti přijít vykoledovat.

Tento systém fungoval v pohádkové zemi celé roky a většina Velikonočních zajíčků byla ráda, že může se slepičkami spolupracovat. Jen jeden jediný pyšný zajíček, jménem Ušáček, byl nespokojený a když se blížily další Velikonoce, rozhodl se, že letos udělá všechno jinak. Chtěl se blýsknout před hospodyňkami, ale především si přál dokázat ostatním zajíčkům, že je lepší než oni, a že má na víc, než na zdobení a nošení obyčejných slepičích vajíček.

Když nadešel určený den a všichni jeho bratříčci si na farmě spořádaně vystáli frontu na vajíčka, šel schválně jako poslední a když se mu slepičky chystaly naplnit jeho košík, pyšně je odmítl. „Já o vaše obyčejná, nudná vajíčka nestojím,“ oznámil překvapeným slípkám. „Seženu si jiná a lepší!“ Ohrnul nos nad jejich snůškou a bylo mu úplně jedno, že je tím urazil. „Jen si to pořádně rozmysli,“ snažila se mu jeho chování vymluvit nejstarší a nejmoudřejší slepička, „v okolí žádná jiná slepičí farma není.“ Ale bylo to marné. „Ts, nic si rozmýšlet nepotřebuju! Moje vajíčka budou letos nejkrásnější a nejvzácnější ze všech a se slepicemi nebudou mít nic společného,“ odsekl Pyšný Zajíček posměšně. „No, dělej, jak myslíš, jen nezapomeň, že kdo moc dlouho vybírá, většinou přebere.“ Varovala ho ještě moudrá slepička, ale to už hrdě kráčel pryč a ani se neohlédl. „Nezdvořák jeden!“ kdákali ostatní slepičky, ale zajíček si to hrdě rázoval krajinou a byl přesvědčený, že ho čekají nejlepší Velikonoce v životě.

„Prý, že přebere, ts takový nesmysl,“ mumlal si cestou pod vousy, „já těm slepičím mozečkům ještě ukážu! Seženu ta nejúžasnější vajíčka, ze kterých budou všichni u vytržení a ostatní zajíčci mi budou jen tiše závidět. A pak budu slavný a bohatý a už nikdy nebudu muset na Velikonoce pracovat!“ Zaslepený svou vlastní pýchou dorazil až ke statku, před kterým se v trávě páslo několik hus. „Zdravím vás, jsem Velikonoční zajíček,“ spustil bez úvodu a než se nadály, vysvětlil jim, že shání nějaká jiná, zajímavější vajíčka, než jsou ta

slepičí. Ale ouha... „Tak ty nám chceš sebrat naše vajíčka!“ zahřímala největší husa a zlostně na zajíčka zasyčela. „Klid se odtud, ty vandráku, než zavolám svého manžela housera!“ Už už se chystala nahlas zakejhat a zajíček pochopil, že tady nejspíš nepochodí. „No dobrá, dobrá, už jdu...“ zmizel odtamtud tak rychle, jak jen to šlo a rozhodl se zkusit štěstí u někoho méně zlověstného.

„Buď zdráva, kachno!“ zkusil to u nedalekého rybníčku, ale ani tady neměl štěstí. „Co si to dovoluješ, ty drzoune!“ rozzlobila se kachna, když si vyslechla jeho prosbu. „Na moje vajíčka se ani nedívej, každým dnem čekám vylíhnutí kachňátek. Jestli hned nezmizíš, volám Kačera!“ „Tak si je nech!“ odsekl zajíček zklamaně. „Když nechápeš, jaké mám důležité poslání,“ obrátil se na patě, ale kachna jen pohrdavě mávla křídly. „Tvoje poslání mě nezajímá, tady není žádný holubník!“ Zamířila zpět do středu rybníka, ale zajíček díky jejím slovům dostal nápad.

„No vida, holubník!“, tůkl se do čela a za chvíli už klepal na stěnu holubníku. „Holoubci, holoubci, dejte mi pár vašich vajíček.“ Ale i tentokrát měl smůlu. „To tak, abys je obarvil a všichni holubi široko daleko se nám posmívali. Jen běž, tady u nás rozhodně nepochodíš!“ Vyhnali ho svorně a zajíček musel zase o dům dál.

„Tady určitě najdu, co chci!“ pomyslel si, když spatřil opodál krocana s krůtou, ale to se ošklivě zmýlil. „Ty chceš moje vajíčka?“ zhrozila se krůta a honem rychle se snažila svou snůšku před zajíčkem schovat. Nebyla na to však sama. „Jen klid, ženuško, já to zařídím,“ chlácholil ji pohotově krocán a jeho mohutné vole se nadulo zlostí. „Marš odtud, nebo se neznám! Hudry, hudry!“ Ohnal se zobákem po zajíčkově a ten nestíhal brát běhy na ramena.

Zastavil se až u nedaleké řeky a co nevidí. Po hladině, hned u břehu plaval páreček labutí. Tentokrát na to musím jít chytřeji, pomyslel si zajíček a začal labutím pochlebovat: „Buďte zdraví, labutě. Ó, jak vám to sluší. Jak tak na vás koukám, vy musíte mít ale nádherná vajíčka!“ Snažil se tvářit jako nevinnost sama, ale ani tentokrát neměl štěstí. „A co je tobě do toho, zajíci?!“ Odsekla labuť a zajíčkově okamžitě splihly uši zklamáním. „Vy víte, kdo jsem?“ „Samozřejmě, že to víme,“ odfrkl labuťák. „Jsi velikonoční zajíček. A proto taky víme, o co ti jde. Jsi tu, abys na nás vyškemral vejce, ale to ses spletl.“ „My jsme chráněný druh a vejce nerozdáváme,“ přizvukovala labuť a výhružně natahovala svou štíhlou šíjí. „Koukej plavat

odtud, než tě shodíme ze břehu a poplaveš doslova!“ Odehnali ho pryč a on se s nimi raději nepřel.

„Na plavání mě tedy moc neužije a kvůli nim to nehodlám měnit,“ zlobil se potichu a celý dotčený se vydal hledat dál. „Ach jo, copak jsou všichni tak omezení a nechápu, že když mi vyhoví, budeme slavní? Všichni nás budou za nejkrásnější a nejzvláštější vejce obdivovat!“ Mumlal si cestou, když tu náhle narazil na vysoký továrenský komín a na něm... „Čapí hnízdo!“ Zaradoval se. „Čapí mají z takové výšky nadhled, ti jistě pochopí, co je v sázce.“ Pustil se do šplhání, jenže ve svém nadšení si neuvědomil, že už nastal čas líhnutí. „A je jda, tady jdu asi pozdě,“ vyjekl, když spatřil v hnízdě mezi hromádkou skořápek sedět dvě vyjevená čapí mláďata, ale na útěk už mu nezbyl čas. „Koukni, bráško, kdo to je?“ Ozvalo se první mládě zvědavě. „Na žábu moc nevypadá,“ rozumovalo druhé. „To je fuk, ochutnáme ho?“ Navrhlo první a než stihl zajíček něco říct, druhé nadšeně přikývlo. „Jo jo, klovneme si do něj...“ Pustili se do něj jako by týden nejedli a všechn jeho křik i lamentování bylo k ničemu. „Já nejsem jídlo!“ Křičel zoufale, ale nakonec se musel rychle pustit do slézání z komínu, jinak by to byl jeho konec. Za sebou už zaslechl jen zklamané hlasy mláďat. „Kam šel?“ „Škoda, docela mi chutnal...“

„Já vám dám, chutnal!“ Vztekal se, když konečně slezl zpátky na zem. Čápata ho poklovala tak, že málem neudržel košík, ale i tak se nevzdával. „Raději to zkusím na poli, tam tak velcí ptáci nehnízdí“. Vydal se směrem na luka a hned na prvním poli potkal křepelku. „Buď zdráva,“ uklonil se jí málem až k zemi. „Slyšel jsem, že máš krásná, maličká vajíčka, která jsou prý hodně vzácná a já bych je rád obarvil a udělal z nich netradiční velikonoční kraslice.“ Doufal, že konečně uspěje, ale ani tentokrát mu nebylo přáno. „Tak to tedy ne!“ odbyla ho rozmrzele křepelka. „Dost na tom, že po nich pase každý druhý kuchař! Moje vajíčka nikdo nebude bláznivě pomalovávat a dávat dětem! A vůbec, klid' se odtud. Za chvíli mě přijde navštívit rodina pana Bažanta a ti by s tebou takhle slušně nejednali. Pro ně jsou jejich vajíčka to nejdůležitější!“ Dala mu rovnou najevo, že tady na poli prostě nemá šanci a on zklamaně pokračoval v cestě, která ho nakonec dovedla až na okraj lesa, kde v koruně vysokého stromu uviděl slibné hnízdo.

„No vida, podívám se, kdo ho obývá a zeptám se tam!“ Odložil košík a pustil se do lezení. Ale ouha... Poklované prsty se mu smekly a on se skutálel zpátky na zem, kde dopadl přímo na vlastní košík. „Au, to jsem si dal! A ještě jsem si pochroumal košíček.“ Honem se snažil dát

svůj košík do pořádku, když tu přilétl majitel hnízda. Chudák drozd byl z toho, že vidí zajíce s košíkem celý popletený a v domnění, že načapal zloděje, začal křičet: „Že se nestydíš, vybírat nám ptáčkům hnízda! Fuj, hanba ti!“ Létal mu přímo nad hlavou a zajíc se mu marně snažil vysvětlit, že nic vybírat nechtěl. „Lezl jsem se podívat, jestli jsi doma!“ „Jo, to se říká kdo ví, jestli!“ odbyl ho drozd a hned se rozlétl po lese. „Dejte si všichni pozor!“ křičel na všechny strany. „Zajíc nám chce vykrást hnízda!“ „Nelži, nechtěl jsem krást,“ vzlykl zajíček, celý zoufalý z takové ostudy, „jen musím sehnat nějaká vejce na koledu. A od rána nemám štěstí.“ Drozd s ním ale neměl slitování. „I kdyby, tak tady taky nepochodíš, žádný z lesních ptáků se svých vajíček nevzdá! A já už vůbec ne!“ Zmizel ve svém hnízdě a pyšný zajíček se bezmocně rozeštkal.

„Ach, co budu dělat? Za chvíli bude večer a já nemám zítra co nabarvit a odnést hospodyňkám! Copak nikdo nechápe, že ta vajíčka potřebuju? Bez nich se mi všichni ostatní zajíci budou smát,“ plakal na celé kolo, když tu se z ničeho nic nad jeho hlavou objevila místní kukačka. „Kuku, kuku, kuku, schovej slzy, zajíci,“ oslovila ho rozverně. „Já ti svoje vejce klidně dám.“ „Opravdu, Kukačko?“ Nemohl uvěřit svým uším, ale bylo to tak. „Jistě, rozdávám je na potkání,“ mávla křídlem a vylovila z pod druhého zabalené vajíčko. „Ale mám teď zrovna volné jen jedno.“ Vypadala, že jí to mrzí, ale zajíček byl i tak u vytržení. „To nevadí, alespoň něco budu mít!“ „Tak dobře. Tady máš, ale rozbal si ho až doma!“ Hodila mu vajíčko do klína, zakroužila nad lesem a byla ta tam. „Děkuji ti, kukačko!“ Volal za ní pyšný zajíček a honem utíkal domů do nory, kde vajíčko netrpělivě vybalil.

Ale hned jak to udělal, jeho nadšení i sny o netypické kraslici vzaly za své. Vajíčko bylo malé a nevzhledné, plné nepravidelných skvrn, které by nikdy nedokázal zabarvit a na první pohled bylo jasné, že nemá šanci konkurovat tradičním kraslicím. „Ale ne, to je hrůza! Tohle přeci zítra nemůžu nikomu ukázat!“ Zhrozil se a konečně pochopil, jak ošklivě a hloupě se celý den choval. „Jsem to ale pyšný, sebestředný hlupák!“ Složil tvář do dlaní a usedavě se rozplakal. „Ta slepička ráno měla pravdu, neměl jsem si hrát na něco co nejsem a povyšovat se nad ostatní, teď budu všem jenom pro smích a dobře mi tak! A ještě jsem ty hodné slepičky na farmě urazil, měl bych se jim alespoň dojit omluvit.“

A tak se pyšný zajíček, kterému konečně došlo, jak sobecký a nafoukaný byl, vydal zpátky na farmu a s posledními paprsky slunce nesměle zabouchal na vrata. Slepičky byly nejdříve trochu rozmrzelé, protože je probudil, ale protože byly tak, jako tak, zvyklé vstávat brzy,

rychle procitly a vyslechly si jeho omluvu. „Měly jste pravdu,“ dodal nakonec. „Měl jsem si vážít vašich vajíček, jako všichni ostatní Velikonoční Zajíčci a spokojit se s nimi, jako každý rok. Takhle jsem se akorát celý den trmácel sem a tam, všude mě vyhnali, a nakonec jsem získal vejce akorát od kukačky, a to nestojí za zlámanou grešlí.“ Vypadal, že se co nejdřív znovu rozpláče a slepičkám se ho zželelo. „Vidím, žeš dostal pořádnou lekci,“ řekla moudrá slepička. „Ale, víš co? Přiznal jsi svou chybu, a proto ti pomůžeme. Uděláme spolu výměnu. Ty mi dáš to kukaččí vejce a já tobě naplním košíček těmi svými, co ty na to?“ Předvedla mu svá krásná, dokonalá vajíčka a zajíček nadšeně poskočil. „To bys pro mě udělala?“ „Když mi slíbíš, že už se nikdy nebudeš nad nikoho povyšovat, ani nikoho urážet...“ „Nebudu, to ti přísahám, jako, že se Ušáček jmenuju!“ skočil jí netrpělivě do řeči i kolem krku a bylo domluveno.

A tak ani pyšný zajíček, který už od těch dob nebyl ani trochu pyšný, nezůstal o oněch Velikonocích bez vajíček a na druhý den předal hospodyňkám krásné, barevné kraslice. A napřesrok už ho ani nenapadlo, shánět někde jinde a tvrdit, že slepičí vajíčka pro něj nejsou dost dobrá. Vydal se rovnou k moudré slepičce, a na rozdíl od ostatních Velikonočních Zajíčků se vůbec nedivil, proč jí i jejím sestříčkám pomáhá letos balit vajíčka jedna malá roztomilá kukačka...

KONEC

